

Джек Лондон

Доверие

Развързаха всички въжета и „Сиатъл“ започна бавно да се отдалечава от брега. Палубите на парахода бяха отрупани с големи купчини стока и багаж и претъпкани от пъстра тъпла индианци, кучета, водачи на кучета, авантюристи, търговци и упътили се за в къщи златотърсачи. Голяма част от жителите на Доусън се бяха наредили край брега, за да се сбогуват със своите близки. Когато изтеглиха трапа и носът на парахода се вряза в течението, глъчката стана нетърпима. В последния момент на раздялата всички си спомниха разни забравени поръчки и започнаха да се провикват през непрестанно растящата между парахода и брега водна ивица. Луис Вондел подръпваше с една ръка рижите си мустаци, а с другата отпуснато помахваше на приятелите си на брега, когато изведнъж си спомни за нещо и се втурна към перилата.

– Ей, Фред – изкрещя той. – Ей, Фред! Въпросният Фред разбута с рамената си първата редица на застаналите по брега изпращачи и се опита да долови думите на Бондел. Лицето на Луис почервения от напразните усилия да го чуят. При това водната бразда между парахода и брега продължаваше непрестанно да се разширява.

– Капитан Скот! – извика той към кабината на кормчията. – Спрете парахода!

Гонговете удариха, голямото колело на кърмата се превъртя обратно и параходът спря. Всички хора по брега и на палубата побързаха да се възползват от внезапното спиране на парахода, за да разменят последните току-що дошли в главите им неотложни мисли. Усилието на Луис Бондел да го чуят от брега сега стана съвсем напразно. Носът на „Сиатъл“ промени посоката си и взе да се завърта бавно по течението. Наложиха се капитан Скот да придвижи парахода малко напред, да го завърти срещу течението и отново да спре. Фигурата на капитана в кормчийската кабина изчезна и миг след това се появи отново с голям мегафон пред устата си.

Сега гласът на капитан Скот стана изключително силен. Той извика „Тишина“ на тълпите, събрани на палубата и на брега, с такава сила, че гласът му можеше да се чуе чак до върха на планината Еленова кожа и до Клондайк. Тази официална забележка откъм кормчийската кабина усмири веднага врявата.

– А сега какво искате да кажете? – попита капитан Скот.

– Съобщете на Фред Чърчил, той е оттатък на брега, кажете му да отиде при Макдоналд. В неговата каса има една моя чанта. Нека я вземе и донесе у дома, когато си тръгне оттук.

В настъпилата тишина капитан Скот предаде съобщението на брега

чрез мегафона.

– Ей, Фред Чърчил, отидете при Макдоналд... в неговата каса... малка чанта... собственост на Луис Вондел... много важна. Вземете я, когато си тръгнете към дома. Разбрахте ли?

Чърчил размахва ръка в знак, че е разбрал. Всъщност, ако Макдоналд, който живееше на около половин миля от това място, бе отворил в този момент прозореца си, също щеше да чуе всичко. Врявата от човешки гласове отново се надигна, гонговете удариха и „Сиатъл“ продължи пътя си, навлезе в течението, завъртя се около кърмата и пое курс към Юкон. Бондел и Чърчил размахваха ръка за сбогом до последния миг, като с това изразяваха привързаността си един към друг.

Това се случи към средата на лятото. През есента на същата година параходът „У. Х. Уилис“ потегли нагоре по Юкон, натоварил на борда си двеста пътници, упътили се към дома си. Сред тях бе и Чърчил. Чантата на Луис Бондел се намираше в каютата му, поставена в една торба с дрехи. Чантата беше малка, изработена от кожа, но съдържанието ѝ, което тежеше около четиридесет фунта, винаги караше Чърчил да се озърта неспокойно, когато се отдалечаваше на по-голямо разстояние от нея. Мъжът от съседната каюта носеше цяло състояние от златен прах, което също беше скрил в една торба с дрехи. Двамата решиха да стоят на стража. Докато единият от тях слизаше долу да се нахрани, другият наблюдаваше вратите и на двете каюти. Когато на Чърчил му се доиграеше вист¹, вторият поемаше дежурството; когато другият човек пожелаеше да разведри душата си, Чърчил се зачиташе в един стар вестник отпреди четири месеца, седнал на походно столче между двете врати.

Времето предсказваше ранна зима и пътниците от зори до късен мрак спореха дали ще успеят да се измъкнат, преди всичко да замръзне, или ще бъдат принудени да изоставят парахода и да продължат по-нататък по леда. Параходът често спираше и това дразнеше хората. Машините на два пъти се повреждаха и се наложи да ги поправят, а през това време във въздуха прехвъркваха снежинки и ги предупреждаваха за неизбежността на зимата. Девет пъти се опитва „У. Х. Уилис“ да изкачи праговете на Петте пръста със своите повредени машини и когато найсетне успя, беше закъснял с цели четири дни от разписанието. Въпросът, който възникна, бе дали параходът „Флора“ ще ги чака над пролома Бокс.² Участъкът между края на праговете на Петте пръста и началото

1. Вист – вид игра на карти. Б. пр.

2. Бокс (англ.) – кутия. Б. пр.

на пролома Бокс бе непроходим за параходи, затова пътниците се прехвърляха пешком от единия на другия параход, като заобикаляха праговете. В страната нямаше телефони, следователно не съществуваше никакъв начин да се съобщи на чакащата „Флора“, че „Уилис“ е закъснял с четири дни, но е на път да пристигне.

Когато „У. Х. Уилис“ навлезе в пристанище Белия кон, се узна, че „Флора“ бе чакала три дни повече и бе отплавала само преди няколко часа. Стана известно още, че същият параход ще тръгне от поста Тагиш в неделя сутрин в девет часа. А сега бе събота, четири часа следобед. Пътниците свикаха събрание. На борда на парахода се намираше едно голямо питърбърско кану, предназначено за полицейския пост, разположен в началото на езерото Бенет. Те решиха да използват кануто и да го предадат невредимо в поста. След това попитаха за доброволци. — Нужни бяха двама души, които да настигнат „Флора“. Двадесетина мъже веднага изказаха желание да тръгнат. Между тях беше и Чърчил. Природата му бе такава, че даде съгласие, преди да помисли за чантата на Бондел. Когато му мина през ума за това, той започна да се надява, че няма да го изберат, но човек, който си бе извоювал име на капитан на футболен отбор в колежа, на председател на атлетически клуб, на водач на кучета и на най-бързия човек по Юкон, и които, освен това притежаваше такива силни рамене, нямаше право да се отказва от тази чест. Изборът падна на него и на един гигант немец на име Ник Антонсен.

Докато група пътници нарамиха кануто, за да го пренесат, Чърчил изтича до своята каюта. Той изтърси съдържанието на торбата за дрехи на пода и взе чантата с намерение да я повери на мъжа от съседната каюта. След туй му мина през ума, че чантата не е негова и следователно няма право да я изоставя. Той се втурна към брега с нея, като я местеше често от едната ръка в другата и се чудеше дали не тежи повече от четиридесет фунта.

Двамата мъже потеглиха в четири часа и половина следобед. Течението на река Тридесета миля беше толкова силно, че те рядко можеха да си служат с греблата. Мъжете се движеха по брега и теглеха лодката с въже, преметнато през рамената им, спъваха се о камъните, пробиваха път през шубраците, подхлъзваха се, падаха във водата, понякога минаваха бродове и затъваха в реката до колене или до кръста; когато се натъкнаха на някоя непреодолима стръмнина по брега, те се качваха в кануто, с бясно гребане пресичаха течението и се озоваваха на другия бряг, а след това отново нарамваха въжето със завързаната на него лодка. Работата беше крайно изтощителна. Антонсен се трудеше като

гигант, какъвто си беше в действителност, упорито и без ропот, подтикван от несломимата воля на Чърчил. Те не спираха да си почиват. Вървяха и вървяха непрекъснато. Студен вятър бръснеше по реката и вкочаняваше ръцете им така, че те се виждаха принудени от време на време да ги удрят по бедрата си, за да възвърнат кръвообръщението в безчувствените си пръсти.

С настъпването на нощта двамата се оставиха изцяло в ръцете на провидението. Натъкнаха се непрестанно на непроходими места по брега; а храстите, които не се виждаха в тъмнината, раздираха дрехите им. И двамата бяха страшно изподраскани и окървавени. Около дванадесетина пъти, при безумните им набези от бряг на бряг, те се удряха в стърчащи във водата клони, които преобръщаха кануто. Първия път, когато се случи това, Чърчил се потопи на три фута във водата, за да търси пипнешком чантата. Той изгуби половин час, докато я намери, после я пренесе в лодката и здраво я привърза с въже. Сега, докато кануто плаваше, чантата се намираще в безопасност. Антонсен гледеше с насмешка на цялата тази работа, а на разсъмване започна да ругае, но Чърчил не го удостои с никакви обяснения.

Препятствията и несполуките нямаха край. На един завой на реката, където течението беше много бързо и се бе образувал праг, те изгубиха два часа. Направиха около двадесетина безуспешни опита да го прекосят и два пъти се преобрънаха. На това място реката бе оградена от двете си страни с непристъпни стръмнини, които се извисяваха направо от дълбочините на водата, така че мъжете не можеха нито да минат по брега и да теглят лодката, нито да я бутат с прът, а да се гребе срещу течението, беше немислимо. При всеки опит те натискаха здраво греблата, сърцата им се пръскаха от напрежение, но всеки път силите не им достигаха и течението ги връщаше назад. Най-сетне една случайност им донесе желания успех. Всред най-бързото течение, когато опитът им да преминат щеше да се провали наново, една прищявка на бързея отскубна лодката от контрола на Чърчил и я запрати срещу стръмния бряг. Чърчил скоочи наслуки в тъмнината и попадна в една цепнатина на склона. Хванал се с едната ръка за цепнатината, с другата задържаеше залятата лодка, докато Антонсен се измъкваше от водата. След това издърпаха кануто и спряха да си отдъхнат. Следващият опит да се измъкнат от това критично място ги изведе от бързея. Те се добраха до брега, излязоха на суша и отново опънаха въжето със завързаната на него лодка.

Зората ги завари далече под поста Тагиш. В неделя, в девет часа сутринта, те чуха сирената на „Флора“, която напускате пристанището.

Когато в десет часа се довякоха до поста, далеч на юг успяха да забележат само пушека на „Флора“. Капитан Джонс от конната полиция посрещна двамата изтощени дрипльовци и ги нахрани и както твърдеше покъсно, двамата яли с такъв огромен апетит, какъвто не бил виждал дотогава. Двамата мъже легнаха с мокрите дрехи край печката и заспаха. След два часа Чърчил се надигна, срита Антонсен да се събуди, пренесе в кануто чантата на Бондел, която бе използвал за възглавница, и двамата отново се впуснаха по петите на „Флора“.

– Никой не знае какво може да се случи, я някоя машинария ще се счупи, я нещо друго ще стане – отвърна Чърчил на увещанията на капитан Джонс. – Аз ще настигна парахода на всяка цена и ще го пратя да прибере момчетата.

От силния вятър, който духаше право в лицата им, водите на езерото Тагиш бяха побелели. Големи вълни заливаха кануто и принуждаваха единия от мъжете да изгребва влязлата вътре вода, а другия – да гребе. Беше невъзможно да се придвижат напред. Натъкнаха се на крайбрежните плитчини и слязоха от лодката. Единият я теглеше с въжето, а другият я буташе отзад. Бореха се с вятъра, нагазили до кръста в ледената вода. Често затъваха до гърдите или съвсем изчезваха под водата, заливани от големи пенести вълни. Нямахше почивка, нито минутка отдых в тази мрачна, съкрушителна битка. Същата нощ сред рева на снежната буря, на края на езерото Тагиш, те настигнаха „Флора“.

Антонсен едва успя да промълви: „Върнете се до Белия кон“ и ментално заспа.

Чърчил приличаше на луд. Дрехите едва се държаха на тялото му. Лицето му бе премръзнало и подпухнало от непрекъснатото двадесет и четири часово напрежение. Ръцете му бяха толкова подути, че не можеше да прегъва пръстите си, а краката така го боляха, че едва се крепеше на тях.

Капитанът на „Флора“ не искаше да се върне обратно до Белия кон. Чърчил настояваше и не отстъпваше; капитанът пък държеше упорито на своето. Накрая той изтъкна, че е безпредметно да се върне обратно, защото единственият презокеански параход в Дайй, „Атинянинът“, тръгвал във вторник сутринта, а той нямало да успее да се върне до Белия кон и да докара безпомощните пътници навреме, за да хванат връзката.

– В колко часа тръгва „Атинянинът“? – попита Чърчил.

– Във вторник, в седем часа сутринта.

– Добре – каза Чърчил и в същото време рггна няколко пъти в

ребрата хъркация Антонсен. – Вие се върнете в Белия кон, а ние ще продължим напред и ще задържим „Атинянинът“.

Антонсен, който все още не се бе събудил напълно и мигаше глупаво с очи, беше наблъскан в лодката и дойде на себе си едва тогава, когато го плисна една голяма леденостудена вълна. Той чу гласа на Чърчил, който ръмжеше в тъмнината.

– Хайде, почвай да гребеш или искаш да те залееят вълните?

Зората ги завари при Еленовия проход. Вятърът затихваше. Антонсен бе толкова изтощен, че не можеше повече да гребе. Чърчил издърпа кануто на едно защитено от вятъра място на брега и двамата легнаха да спят. Понеже се страхуваше да не се успи, той сложи ръка под главата си. На всеки няколко минути ръката му изтръпваше и болката го събуждаше. Той поглеждаше часовника си и поставяше другата ръка под главата си. След два часа с усилие събуди Антонсен. Потеглиха отново. Езерото Бенет бе дълго около тридесет мили и приличаше на воденичен яз. По средата на езерото ги посрещна силен вятър, който идеше от юг. Водата закипя. Часовете минаваха един след друг, а те се бореа така, както при езерото Тагиш. Дърпаха лодката, бутаха я отзад, а ледената вода ги заливаше до кръста, до гърдите, а понякога вълните прескачаха и над главите им. Накрая добродушният гигант изчерпа всичките си сили. Чърчил го подтикваше безмилостно, но когато немецът залитна и падна във водата, дълбока три фута, и щеше да се удави, Чърчил го натика в кануто. След това продължи борбата сам и рано следобед пристигна в полицейския пост, разположен на края на езерото Бенет. Опита се да помогне на Антонсен да се измъкне от лодката, но не успя. Той слушаше тежкото дишане на изтощения до смърт човек и му завиждаше, като си помислеше за това, което очакваше него самия занапред. Антонсен можеше да остане тук и да спи, но той трябваше да прехвърли величествения Чилкутски проход и да се спусне до морския бряг. Истинската битка тепърва му предстоеше и той съжаляваше за силата, която бе останала зад него, заради мъките, на които щеше да подложи тялото му.

Чърчил издърпа кануто на брега на езерото, взе чантата на Бондел и с бързи, несигурни стъпки се насочи към полицейския пост.

– На брега има едно кану, което ви пращат от Доусън – побърза да съобщи той на офицера, който отговори на почукването му, – в него има един почти примрял човек. Нищо особено не му се е случило;

изтощен е от умора. Погрижете се за него. Налага се да бързам. Довиждане. Искам да хвана „Атинянинът“.

Един провлак, дълъг цяла миля, свързваше езерото Бенет с езерото Линдерман. Последните думи Чърчил изрече през рамо и веднага продължи бързия си ход. Всяка стъпка му причиняваше ужасни болки, но той стискаше зъби и продължаваше да върви, като повечето време забравяше за болките, обладан от трескавата възбуда, с която се отнасяше към чантата на Бондел. Тя много му пречеше. Непрестанно я местеше ту в едната, ту в другата си ръка. Слагаше я под мишница; прихващаше я с една ръка и я премяташе през рамо, но тя подскочаше и се удряше в гърба му, докато тичаше по пътя. Чърчил едва държеше чантата с наранените си и подпухнали пръсти и няколко пъти я изпуска. Веднъж, като я прехвърляше от едната си ръка в другата, не успя да я задържи, чантата падна пред него, препъна го, той политна и се строполи тежко на земята.

На края на провлака той купи за един долар два стари ремъка за багаж и привърза с тях чантата. Нае моторница, с която преплава шестте мили до горния край на езерото Линдерман, където пристигна в четири часа следобед. „Атинянинът“ тръгваше от Дайи в седем часа на следната сутрин. Дайи отстоеше на двадесет и осем мили оттук, но по средата на пътя се издигаше Чилкут. Той седна на земята, за да пристегне обувката си за предстоящото дълго изкачване, и изведнъж се събуди. Бе задрямал в момента, в който беше седнал, и бе спал не повече

от тридесет секунди. Чърчил се страхуваше да не заспи по за дълго, затова довърши пристягането на обувката си прав. Даже и сега за малко не задряма. За миг почувствува, че губи съзнание, но разбра това едва когато отпуснатото му тяло се наклони към земята; той напрегна воля, стегна мускули с едно конвулсивно свиване на тялото и предотврати падането. От внезапното възвръщане на съзнанието му прилоша и той потрепери. Чърчил удари главата си с длани, като искаше с това да разбуди задрямалия си мозък.

Керванът от мулета на Джек Бърнс, който превозваше товари, се връщаше празен към Езерото на Кратерите и Чърчил се възползува от поканата да възседне едно от животните. Бърнс искаше да постави чантата върху друго муле, но Чърчил не се съгласи и я закрепил върху своето седло. Но той задряма и чантата непрестанно се изхлужваше ту от единия, ту от другия край на седлото и всеки път Чърчил се събуждаше с болезнено сепване. В Застъпилия здрач мулето го закачи за един стърчащ клон, който раздра бузата му. Като капак на всичко мулето се отклони от пътеката и падна на земята, като изхвърли ездача и чантата върху скалите. След това Чърчил предпочете да ходи или по-скоро да се

препъва и да води мулето след себе си. От двете страни на пътеката се носеше отвратителна миризма, която напомняше за конете, измрели в шурма за злато. Чърчил не обръщаше внимание на всичко това. Ужасно му се спеше. Когато достигнаха Дългото езеро, той се разсъни, а при Дълбокото езеро даде чантата на Бърнс. След това обаче, при бледата светлина на звездите, той не сваляше очи от Бърнс. С чантата не биваше да се случи нищо.

При Езерото на кратерите керванът се прибра на стан, а Чърчил привърза чантата на гърба си и започна да се изкачва по стръмния склон към върха. За първи път на тази отвесна стена той разбра колко е уморен. Чърчил пълзеше и се влачеше като рак, превит от тежестта на крайниците си. Всяко повдигане на крака изискваше болезнено напрежение на волята. Изведнъж му се стори, че е обут с оловни обувца, като тези на водолазите, и с усилие устояваше на желанието си да се наведе и пипне тези оловни обувца. А колкото до чантата на Бондел, беше невероятно, че четиридесет фунта могат да тежат толкова много. Тя го притискаше, сякаш беше цяла планина, и той се оглеждаше назад към изминатия път и не вярваше, че преди една година бе минал по него със сто и петдесет фунта товар на гърба си. Ако багажът тогава е тежал сто и петдесет фунта, то чантата на Бондел тежеше сега петстотин.

Първото изкачване на вододела откъм Езерото на кратерите минаваше през малък ледник. Тук пътеката бе ясно очертана. Над ледника обаче, който се намираще по-високо от пояса на иглолистните дървета, нямаше нищо друго освен хаос от голи скали и огромни обли камъни. Тъмнината пречеше на Чърчил да различава пътеката и той непрестанно се объркваше, като за всяка крачка изразходваше три пъти повече усилия, отколкото бяха необходими. Той стигна до върха при воя на вятъра и снежната буря и се препъна о, една, като че пратена от самото провидение, малка, изоставена палатка, в която се вмъкна веднага. Там намери няколко отдавна изпържени картофа и половин дузина сурови яйца, които побърза да изгълта.

Когато снегът престана и вятърът утихна, той започна да се спуща по склона, което бе почти невъзможно. Пътека нямаше, той се препъваше и често в последния момент разбираше, че се намира на самия ръб на отвесни скали или стръмни наклони, на които не можеше да се види краят. Малко по-надолу по склона облаци отново затулиха звездите и в настъпилия мрак той се подхлъзна, претърколи се около стотина фута и се спря, изподран и окървавен, на дъното на голяма, немного дълбока яма. Навсякъде около него се носеше вонята на умрели коне. Ямата се

намираше до самата пътека и хората имаха обичай да хвърлят в нея сакатите и умиращи животни. Вонята го задушаваше и Чърчил почувствува, че му прилошава. Той започна да се измъква от нея като в кошмар. Някъде по средата си спомни за чантата на Бондел. Тя бе паднала в ямата заедно с него; каишите очевидно се бяха скъсали и той я бе забравил. Чърчил се върна обратно в заразната гробница, където в продължение на половин час, застанал на длани и колене,

я търси пипнешком. Напипа и изброи седемнадесет умрели коня (и един още жив, който застреля с пистолета си), преди да открие чантата на Бондел. Когато по-късно правеше равностметка на своя живот, в който не липсваха геройства и достижения, той без колебание заяви пред самия себе си, че връщането му обратно в ямата е най-героичното дело, което някога е извършвал. Толкова героизъм бе вложил в тая своя постъпка, че на два пъти бе на границата на припадък, преди да успее да изпълзи от ямата.

Когато се спусна до Везните, стръмните склонове на Чилкут останаха зад него и пътят стана по-лек. Всъщност той съвсем не бе лек .на повечето места, но сега бе поносим. Чърчил щеше да се движи по него добре, ако не беше така уморен, ако имаше фенер, който да му осветява пътя, и ако не беше чантата на Бондел. В изтощеното състояние, в което се намираше, тя бе за него последната сламка. Той едва имаше сили да се движи напред, а допълнителната тежест на чантата бе достатъчна, за да го повали на земята всеки път, когато залитнеше или се препънеше. Ако не се препъваше, то от тъмнината се протягаха клони, които се закачваха за чантата на гърба му и го дърпаха назад.

Той реши, че ако изпусне „Атинянинът“, ще бъде виновна единствено чантата. Всъщност в неговото съзнание останаха само две неща – чантата на Бондел и параходът. Той не мислеше за нищо друго освен за тях и те се превърнаха в тежка задача, за изпълнението, на която пътуваше и се трудеше сякаш от векове насам. Той вървеше и се бореше като в сън. Част от този сън бе и пристигането му в Овчия стан. Залитайки, влезе в една кръчма, измъкна .рамената си от каишите и се приготви да постави чантата до краката си. Тя се изплъзна от пръстите му, падна на пода с тъп удар и привлече погледите на двама мъже, които в този момент излизаха навън.- Чърчил изпи чаша уиски, заръча на кръчмаря да го събуди след десет минути и седна на пода, като сложи краката си върху чантата, а главата на коленете си.

Тялото му така се бе схванало, че след като го събудиха, му бяха нужни нови десет минути и втора

чаша уиски, докато успее да опъне ръцете и краката си и да раздвижи мускулите си.

– Хей! Не натам! – извика кръчмарят, след като излезе навън и го насочи в тъмнината към Каньон Сити.

Някакво вътрешно чувство подсказа на Чърчил, че избраната от него посока бе права, но въпреки това като насън той тръгна по посочения от кръчмаря път. Чърчил не можа да разбере откъде дойде предупреждението, но след като му се стори, че бе пътувал цели няколко века, той почувствува приближаването на опасността и извади пистолета си. Все още като насън той видя двама мъже, които пристъпиха към него и му казаха да спре. Четири пъти изтрещя пистолетът му, той видя пламъците и чу изстрелите на техните пистолети. Почувствува също, че го улучиха в бедрото. Видя как единият от мъжете се свлече на земята и когато вторият се хвърли към него, Чърчил му нанесе силен удар с тежкия пистолет право в лицето. След това се обърна и побягна. Малко след това се отърси от съня и установи, че се движи бързо и с накуцване по пътеката. Първата му мисъл бе за чантата. Тя все още беше на гърба му. Той бе убеден, че всичко, което преживя, е било сън, но когато потърси пистолета си, установи, че е изчезнал. След това почувствува остра болка в бедрото, опипа мястото и забеляза, че ръката му се изцапа с топла кръв. Раната бе повърхностна, но неоспорима. Той съвсем се разсъни и продължи да тича тежко по посока на Каньон Сити.

Чърчил намери човек, който имаше коне и фургон и срещу двадесет долара се съгласи да стане от леглото и да ги впрегне. Чърчил изпъзля на леглото на фургона и заспа с чантата на гърба си. Пътуването беше трудно по измитите от водата големи камъни надолу по долината на Дайи, но той се будеше само когато фургонът се удряше в най-големите камъни. Поклащанията на тялото не му пречеха да спи. Колата измина последната миля по равен път и той заспа дълбоко.

Пристигнаха призори, коларят го разтърси грубо и изкрещя в ухото му, че „Атинянинът“ е заминал. Чърчил огледа тъпо празното пристанище.

– Над Скагуей се вижда пушек – каза коларят.

Клепачите на Чърчил бяха така подпухнали, че той не можеше да вижда толкова надалеч, но каза:

– Това е параходът. Намери ми веднага лодка, Коларят беше услужлив човек и намери една лека гребна лодка и един мъж, който се съгласи да гребе срещу десет долара, платени в аванс. Чърчил плати сумата и подпомогнат от мъжете, влезе в лодката. Силите не му достигаха, за да

направи това сам. Скагуей отстоеше на шест мили и в главата му се въртеше блажената мисъл, че дотам ще може да поспи. Човекът обаче не знаеше да гребе и Чърчил се принуди да се хване за веслата и да гребе, както му се стори, още цели няколко века. Това бяха най-дългите и най-мъчителни шест мили в неговия живот. В малкия залив задуха лек вятър, който го забавяше. В стомаха си чувствуваше неприятна болка, измъчваха го слабост и вцепенение. По негово настояване човекът от лодката го плисна в лицето със солена вода.

„Атинянинът“ бе вдигнал котва, когато те се изравниха с неговия корпус. Чърчил се намираше на края на силите си.

– Спрете парахода! Спрете парахода! – крещеше той с дрезгав глас. – Нося важно съобщение! Спрете парахода!

След това главата му клюмна на гърдите и той заспа. Когато шестима мъже го понесоха нагоре по мостика, той се събуди, посегна към чантата и се хвана за нея така, както давецият се хваща за сламка.

На палубата Чърчил предизвика ужас и любопитство. От дрехите, които носеше в Белия кон, бяха останали няколко дрипи, а самият той бе изподран като дрехите си. Бе пътувал петдесет и пет часа при най-голяма степен на напрежение. През цялото това време бе спал само шест часа и бе отслабнал двадесет фунта. Лицето, ръцете и цялото му тяло бяха изподраскани и контузени и той едва гледаше. Опита се да се изправи, но не успя и се просна на палубата. Като стискаше чантата, той предаде своето поръчение.

– А сега искам да спя! – каза накрая. – Ще ям, когато се събудя.

Те му оказаха голяма чест, като го пренесоха мръсен и парцалив заедно с чантата на Бондел и

го настаниха в каютата за младоженци, която, бе най-голямата и най-луксозната каюта в целия параход. Той спа цели две денонощия. Когато двестата пътници от „Белия кон“ пристигнаха, вече се бе изкъпал, обръснал и нахранил и облегнат на перилата, пушеше пура.

Когато „Атинянинът“ пристигна в Сиатъл, Чърчил се бе съвзел напълно. Той слезе на брега с чантата на Бондел в ръка. Чувствуваше се много горд. Чантата бе за него олицетворение на изпълнен дълг, честност и доверие. „Все пак аз донесох чантата“ – така той изрази пред себе си тези различни, сложни чувства.

Беше рано вечерта и отиде право в къщата на Бондел. Луис Бондел се зарадва много, когато го видя. Стисна двете му ръце и го помъкна към къщата.

– О, благодаря ти много, братко, много мило, че я донесе – каза

Бондел, когато получи чантата.

Захвърли я небрежно върху една кушетка и Чърчил забеляза с оценяващ поглед как от тежестта си тя подскочи върху пружината. Бондел го обсипа с град от въпроси.

– Как изкара? А момчетата как са? Какво стана с Бил Смитърс? Дел Бишоп, още ли е с Пиърс? Той продаде ли кучетата си? Излезе ли нещо от Сярното дъно? Изглеждаш чудесно. С кой параход пристигна?

Чърчил отговори на всички въпроси и след половин час настъпи първата пауза в разговора.

– Не е ли по-добре да я прегледаш? – подхвърли той, като кимна с глава към чантата.

– О, всичко е в ред – отвърна Бондел. – Ямата на Митчел даде ли това, което очакваше от нея?

– Струва ми се, че е по-добре да погледнеш – настояваше Чърчил. – Когато донеса нещо, искам да се убедя, че всичко е в ред. Винаги е имало възможност, докато съм спал или съм вършел нещо друго, някой да е бърникал из нея.

– Слушай, братко, в чантата няма нищо важно – отвърна Мондел със смях.

– Нищо важно! – повтори думите му Чърчил с тих глас. След това заговори решително. – Слушай, Бондел, искам да зная какво има в тази чанта!

Луис го погледна с любопитство, след това излезе от стаята и се завърна с връзка ключове. Той пхна ръката си в чантата и извади от нея голям, 44-калибров пистолет, колт. След него извади още няколко кутии муниции за пистолета и още няколко кутии патрони за пушка.

Чърчил взе чантата и погледна в нея. След това я обърна с дъното нагоре и леко я разтърси.

– Пистолетът е рждясал целият – каза Мондел. – Сигурно е бил държан на дъжд.

– Да – отвърна Чърчил. – Жалко, че се е измокрил. Признавам, че не бях достатъчно внимателен.

Той се изправи и излезе навън. След десет минути Луис Бондел също излезе и го намери седнал на стълбите, подпрян лакти на колената си и скрил -брада в ръцете си, с вперен в тъмнината поглед.

КРАЙ

Jack London
Trust, 1907

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 1 юни 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2209>]